

Pintér Jávor

Boldi, a tűzoltómanó

© Pintér Jávor, 2024., illusztráció
sajátszerkesztésű képek

1. fejezet

Boldi vágya

Élt egyszer egy kisfiú. Úgy hívták, Boldi. Egész élete vágya az volt, hogy egyszer tűzoltó lehessen. Már babakorában is tűzoltós babakjátékokkal játszott.

Első szavai azok voltak, hogy nínó és tűz. Tapsikolt, ha meglátott egy elhaladó tűzoltókocsit. A házuk közelében üzemelt egy tűzoltóállomás. Már babakocsis korában arra kellett sétáltatni és órákig állni a kerítésnél, ahonnan figyelték a piros járműveket. Óvodában mindig tűzoltónak vagy valamilyen tűzoltó szerszámnak öltözött farsangkor. Mindig különféle tűzoltó felszereléseket ért ajándékba és tűzoltós mesekönyveket, rajzfilmeket nézett. Bátyját és húgát mindig azzal nyúzta, hogy játszanak vele tűzoltó bevetéssel. A többiek már nagyon unták mániáját.

Boldi most másodikos volt, igazi nagyfiú, aki már önállóan sétálhatott az iskolába és vissza. Iskolába menet nap, mint nap a tűzoltóság előtt vezetett el az útja. Minden alkalommal bebámult a kerítésen át az álló, piros masinákra. Jól ismerte mindet. Az udvarban hosszú, többajtós garázsban

pihentek a gépek. Általában nappalra kinyitották a kapukat szelőztetni és, hogy vészesetben gyorsan tudjanak indulni. Néha nem is bent, hanem kint parkolt néhány járgány. Volt ott 5 többféle méretű létrás kocs, 3 víztartályos autó rengeteg slaggal és 2 személyzeti gépjármű, amiben az tűzoltáshoz még szükséges embereket szállították. A nagy garázs mellett parkolt 3 tűzoltó helikopter is egy nagy betonozott felszálló pálya mellett egy félig fedett hangárban. Többször látta már azt is Boldi, amikor szirénázva csikorgó kerekekkel kimentek a járművek a kapun.

Ahogy mindig elhaladt a nevezetes épület előtt, egyre erősödött benne a vágy, hogy ő is tagja legyen a tűzoltók csapatának. Rengeteget imádkozott is azért, hogy ez teljesüljön. Mindenki azt mondta neki, hogy biztosan sikerülnie fog neki elvégeznie a tűzoltó iskolát kiválóan és biztosan munkába állhat majd álmai munkahelyén. De Boldi nem szeretett várni. Azt gondolta, már most is tudna tűzoltó lenni, hiába intették türelemre. Úgy érezte, a szíve mélye nagyon sürgeti, ezért gondolt egy nagyot és egy délutánon hazafelé úton becsöngetett a tűzoltóságra. Jó hosszú utat nyomott a csengőn, hogy tutira meghallják.

A portás először riadtan nézett ki:

- Csaknem ég az iskolatáskád, fiam? – vigyorgott, amikor meglátta maga előtt a fiúcskát.
- Nem, nem, dehogyis. Azért csengettem, mert tűzoltónak akarok jelentkezni!!!

A portás hangos hahotára fakadt.

- A vállamig sem érsz, mit akarnál te itt kezdeni magaddal?

Való igaz, Boldi a maga 8 évével nem tűnt valami túl nagynak és erősnek. Szőkésbarna, kócos haját borzolta a tavaszi szél. Barna szemei tűzben égtek a lelkesedéstől, hiába volt csak 125 centi magas.

Izmai sem dagadtak ki, de azért vézna sem volt és osztályában a fürgék, erősebbek közé tartozott.

– Én akkor is tűzoltó szeretnék lenni! Szóljon a parancsnoknak!

– Rendben, majd úgy 15 év múlva – vicceskedett a bácsi. Boldi nagyon dühös lett, nem szerette, amikor a felnőttek semmibe veszik a gyerekeket. Erről mindig az a történet jutott eszébe, hogy az öntelt tanítványok nem akarták odaengedni Jézushoz a gyerekeket, de Ő magához hívta őket, megáldotta, ráadásul például állította őket. Azt mondta, az juthat be Isten országába, aki olyan tiszta szívű, mint egy gyermek. Jézus hős és életeket ment, a tűzoltóparancsnok is ezt teszi, ő biztosan megért majd engem, gondolkodott Boldi.

– Nem érti? Most akarok lenni tűzoltó! Szóljon a főnöknek! – ordította ezért Boldi a portásnak.

– Nézd, kicsikém, éppen ott jön az illetékes – mutatott a portás a feljük közeledő tiszteletet parancsoló kinézetű, egyenruhás férfire.

– Ki csöngetett ilyen hosszan? – lépett melljük a parancsnok.

A portás válasza sem nyithatta száját, amikor Boldi már jelentkezett is.

– Én! – kiáltotta. – Mert tűzoltó akarok lenni! – tette hozzá ellentmondást nem tűrő határozottsággal.

A parancsnoknak döbbenetében tízszeresére nőtt a szeme, aztán elmosolyodott.

– Te még kicsi vagy ehhez, de látom, akad benned bátorság! Ha megnősz, beveszünk a csapatba. Addig viszont ne csöngess ekkorákat!

– De én most akarok tűzoltó lenni, és ha be nem vesz a csapatába, újra be fogok ekkorákat csöngetni! – vágott vissza Boldi sértődötten.

– El se bírnád a tűzoltófecskenőt! Tűzoltókocsit sem tudsz vezetni. Még olyan kicsi sisakot sem gyártanak,

ami illene a buksidra – borzolta meg a haját kedvesen a főnök.

– Engedjen be és megmutatom, hogy én igenis elbírom a locsolótömlőt! – szólt vissza Boldi csökönyösen.

De a parancsnok csakúgy, mint Boldi, hajthatatlan maradt. A kisfiú kitartóan fújta a magáét, hogy de ő most és akkor is most akar tüzet oltani, a főnök pedig azt hajtogatta, hogy de még nincs itt az ideje. Addig-addig feszítette a húrt Boldi, amíg már idegesen tessékelték ki a felnőttek.

Boldi nem értette, hogyan történhet ilyesmi. Elkecsperedett, de a dac és lelkesedés hajtotta tovább.

– Aki kér az kap! Ha egy mustármagnyi hit hegyeket vihet el a helyükről, akkor nekem is sikerülni fog tűzoltóvá válnom! Mert nagyon is hiszem, hogy képes vagyok rá! – motyogta maga elé, ahogy hazafelé lépegetett.

Amikor hazaért, anyukája egyből észrevette, hogy lógatja az orrát.

– Mi a baj, kicsim, rosszul sikerült egy dolgozat? – kérdezte.

– Nem, nem, azért szomorkodom, mert nem lehetek még tűzoltó.

– Miért is akarnál pont most az lenni? Idáig is tudtál várni! Leszel még felnőtt, nem is olyan sokára – mosolygott rajta az anyukája.

– Még hogy nem sokára?! – csattant fel Boldi. – Hiszen 10 év még, amíg 18 éves leszek! Az még több, mint amit ár éltem!

– El fog az repülni hamar! Élvezd a gyerekkorod! Addig játssz a tűzoltós legóddal, mit szólna?

– Áh, az nem az igazi! – Boldi kedvetlenül ette az ebédjét.

Boldi másnap ismét becsengetett ugyanolyan hosszan és előlről kezdte a nyaggatást. A portás hamar megunt és végül a tűzoltókapitány bácsi is

ráordított, hogy hagyja már békén őket. De Boldi nem tágitott, csak akkor ment el, amikor bezárták a bejáratot és otthagyták kint az utcán és csöngetésére sem feleltek többet.

Ahogy szomorúan hazafelé baktatott, hirtelen fény gyúlt a fejében és új ötlete támadt: ha nem állnak szóba vele, majd levelet ír nekik. Nem is levelet, hanem leveleket! Sokat, rengeteget! Addig küldözgeti nekik, amíg meg nem gondolják magukat. Szinte szárnyakat kapva repült haza. Egész délután cetliket vágott és körmölte rájuk üzenetét addig, amíg az ujja már begörcsölt a sok irkálástól.

Másnap reggel és délután, ahogy eltervezte, ezekkel a kis papírfecnikkel szórta tele a kerítés mentén az egész környéket és egy plakátot ragasztott a bejáratra. Mindre ezt írta: „Tűzoltó akarok lenni, vegyenek fel! Boldi”. A parancsnok így zsörtölődött: – Ez a kölyök! Ráadásul még a kézírását sem lehet rendesen elolvasni – ez utóbbi igaz is volt, hiszen a rengeteg másolásban megfájdult Boldi keze, nem foglalkozott olyan apróságokkal, mint a betűk szépre formálása. Úgysem ez volt a lényeg, hanem az üzenet.

Ez így ment napokig, mígnem Boldinak tátva maradt a szája a csodálkozástól, amikor odaért a tűzoltósághoz. A kapu ugyanis tárva nyitva ácsorgott, mint ha arra várna, hogy Boldi besétáljon rajta! A portás bácsit sem látta sehol. Boldi körbenézett, miért lehet ez így. Észrevett egy költöztető teherautót.

– Biztos valami új bútort cipelhetnek éppen az irodába. Itt az én időm! – gondolta Boldi – Most bejuthatok a tűzoltók közé! – ezzel besurrant úgy, hogy alig tette lábát a földre, nehogy lefüleljék, amikor igazán még be se jutott.

Elfutott a garázs előtt parkoló tűzoltósági járművekig. Óvatosan körbesétált egy létrás kocsit, aztán a garázshoz igyekezett, mert onnét hallott hangokat. A tűzoltó parancsnok éppen eligazítást tartott embereinek, amikor is mindenkinek kiosztotta a feladatait, ha tűz van, ki mit csinál aznap. Beszéde közben felpillantott és szembe találta magát Boldival. – Mit keresel te itt?! – kiáltott rá mérgesen – Áh, ne is mond, kitalálom, tűzoltó akarsz lenni... – sóhajtotta. – Nem lehetsz!

– De!

– Sipirc innen! – de Boldi nem tágitott. Látva ezt a főnök, ráfordult két zömök tűzoltójára – Vigyétek ki! – az erős emberek felkapták a rúgkapálva tiltakozó fiúcskát. de azért nekik könnyű volt ki vinniük. Boldi taktikát váltott, miközben vitték ki. Vergődés helyett könyörögni kezdett.

– Légy szíves, hagy maradjak! Mit zavar az titeket, ha köztetek vagyok?

– Nem lehet, veszélyes szórakozás lenne ez egy ilyen kisfiúnak. Ez egy felelősségteljes munkahely, nem gyermekjátszótér – ezzel könyörtelenül kitették az utcára.

Boldi nagyon csalódott lett, arcán folytak a könnyek. „Akkor is tűzoltó leszek!” – szorította ökölbe a kezét.

2. fejezet

Minden lében kanál 1.

Boldi ezentúl minden szabadidejét azzal töltötte, hogy leste, mikor indulnak éles bevetésre a tűzoltók. Bicyklién ülve várta, mikor jönnek már el előttük. Hamarosan sor is került ilyen eseményre. A tűzoltóautók éppen Boldiék háza előtt húztak el nagy szirénázással. Ő is már a száguldó szirénások mögött tekert teljes erejéből, miközben azt ordította teli torokból, hogy ninó-ninó.

A riasztás egy erdőtűzhez szólt. Kigyulladt egy tölgyes. Elég későn jött bejelentés, így már eléggé elterjedtek a lángok, nagy területen égtek a szegény fák.

Amíg a tűzoltók oda nem értek, a lángok tanácskoztak egymással. Egy rosszul eloltott tábortűz szikráiból csaptak fel és szélúrfi hátáról ugráltak le a száraz avarra.

– Hallom a tűzoltókat közelegni! – mondta az egyik vörös lángocska.

– Siessünk! Gyűjtsunk fel minél több mindent, mielőtt ideérnek!

– Éhes vagyok, jól jönne egy menüváltoztatás – röhögött egy ficáncoló tűznyaláb.

– Mondjuk azt nekik, hogy meghívjuk őket vacsorára! De azt már ne közöljük velük, hogy ők lesznek a főfogások! – vihogott villódzva egy szélben lobogó láng.

A tűzoltókocsik már fékeztek is az égő terület szélén és Boldi bicyklijé is alig lemaradva tartott odafelé. A tűzoltók mind kipattogtak a gépekből, mint a labdák és tömlőiket kezdték letekerni. A lángok sisteregni kezdtek a fülükbe:

– Ne bántsatok minket, inkább gyertek vacsorázni velünk! Béküljünk ki!

– Dehogy is! Mi ősellenségek vagyunk! Pusztuljatok innen!

Eközben Boldi is befutott kerékpárján. Láta, hogy fecsegéssel lopják a napot a tűzoltók, ezért ő kezdett egyből cselekedni. Olyan bátran szállt szembe a hatalmas tűzzel, mint Dávid az óriási Góliáttal. Elkezdte előre felfújt vízbomba lufijaival rakétázni a lángoló erdőt, aztán hideg vízzel töltött vízi pisztolyát is munkára fogta. A tűz erre riadtan hátrébblobbant. Boldi elégedetten pillantott oldalra. Meglátta a tűzoltó parancsnokot és nem tudott ellenállni a kísértésnek: egy víznyalábbal rácélezott. Ploccs, toccsant egy lövet a bácsi arcán. Ettől a tűzoltók is észbe kaptak és nekiálltak tömlőikkel oltani.

Kemény viadal kezdődött. De nem sikerült egymással bírniuk. A tűz nem tudott tovább terjedni, de eloltani sem tudták a tűzoltók. Erősítésért telefonáltak. Pár perc múlva propellerzúgás töltötte be a levegőt, ami hangosabb volt még a pattogó tűz ropogásától is.

– Jaj! – sikoltottak a lángok.

– Hurrá! – ujjongtak a tűzoltók.

– Ti, kárörvendő népség! – jajveszékelt a tűz, amint nyakába loccsant az első vízáradat.
– Juj! – nyafogtak a tűzoltók is, mert nekik is jutott hidegzuhany.

Hamarosan hamuvá locsolták a tűzoltó helikopterek az erdőtűzet.

– Lehetek már én is tűzoltó? – lépett Boldi a parancsnok elé.

– Nem – rázta meg a fejét csökönyösen a főnök. – Szép és jó a lufibomba, de nem sokat ér egy tomboló tűzzel szemben. Látod, nekünk is repülőket kellett hívnunk segítségül. Menj haza és ne veszélyeztesd magad azzal, hogy tűz körül tébláboldsz!

Boldi csalódottan, logó orral kullogott haza, a biciklijét tolta maga mellett. Nem erre számított, hanem kitüntetésre, díszmenetre. Még annyira se figyelt oda bánatában, hogy az őt leelőző tűzoltóautóknak rá kellett dudálniuk, hogy el ne üssék.